

107.
A Catalunya

..... Millors encara
Palans tu elevas tras valenta punya,
Hont del saber en l'ara
L'esprit de Catalunya
Monarca del treball, son ceptre enpunya.
(Lluís Proca i Florejachs)

Quantar ne vull las gestas gloriosas de nos avis,
Los llors qu' en crudels guerras ne varen conquistar;
La veu al cor se in queda... ne restan mints los llabis...
s'escapan las paraulas... ay!... no las pueli cantar!

¿Que hi fa que l'cor bategue recordantne las glorias
Dels fills de batalunya, d'aquells braus adalits,
Que, al crit: "desperta ferro", guanyavan las victorias
Devantne a llurs contraris, sagnants, esporugints?

¿Que hi fa que al recordarne los fets de nostra terra
Del catala s'encenque la flama del orgull,
Si la dissort impia, despres de jorns de guerra,
Logra de nostr' historia robarne l' millor full?

Per ço 's tancan nos llabis, s'esboyra una memoria,
Y de mon pit no surten armònichs cantos quersers;
¿Serà que ja abatuda, passats sos jorns de gloria
Perduts per sempre sian aquells jorns placenter?

Y l'existencia dels pobles es com l'humana vida;
Després de jorns de gloria, jorns venen de tristor.
Un geni avuy los manca.... demà un altre los crida...
Avuy s'alegra l'home... demà llença trist plor!

Si l' geni de la guerra fa a' nostra terra falta,
Als catalans ne resta lo geni de la Pau.
¿Deixa benefactora! ta gloria es molt mes alta
Alant, sobre l de Marte, de chinerva l palau.

Plegats dessot' tas alas, los pobles s' enaltesen;
Ab ton ale' s' esparsan pel mon los invents nous;
Comers, industria y ciencias los pobles sols segueyen,
Lo mar, terra, montanyas y plans, tot ho remous.

Avuy a Catalunya l' esprit de pau aleva,
Al bruyt de las guerras segui lo del vapor;
Los pobles avuy trencan la magica cadena,
Los lassos que ls tenian esclaus del avior.

Las fábricas s'apexan enderrocant muralles,
Com génis que s'enlayran per l'esproy infinit
Brencautne del ingení las insonbrables vallas
Que de volar privaron al catalá esprit;

Oy volo..... al reposarme, de nou empen la via.....
Per tot arreu admiran lo nostre esprit novell
Que, per la gran fermesa, constancia y fé que l'guia,
Demuestra ser fill digne del catalá esprit vell.

Ja no volem la gloria que desca per desquellas
Torrents de sanch humana, sanch des nostres germans;
La gloria de las ciencias, de l'olivera fullas
Es la que avuy destijan de cor los catalans.

Barana 1871.